

[Gert Petersen]

Klasseforskellene ophører ikke, fordi man er indvandrere.

Hvad gør man for, at indvandrerbørnene skal få steder – dvs. børnehaver, klubber, fritidshjem o. lign. – hvor de dels har chancen for at være sammen med nogle af deres egne, sådan at de på deres eget sprog kan udvikle og stabilisere deres egen identitet, deres egen personlighed, dels kan være sammen med danske børn for gennem leg og mere frit samvær end det, skolen byder på, at lære sig værtssproget at kende og den værtskultur, som nu er vores? Vi ved jo, at mange indvandrere bor under ghettolignende forhold, og det at vokse op i en ghetto kan godt give en betydelig styrke; man er sammen med nogle, som man føler sig nært knyttet til, kulturelt og på anden måde.

Men de fleste af indvandrerne i Danmark har en lav status med hensyn til arbejde og uddannelse, og det smitter uvægerlig af på børnene, som derfor også udgør en uhyggelig stor procent af de ungdomsarbejdsløse uden erhvervsuddannelse. Den styrke, som man altså har hentet i denne lavstatusghetto – kan man vel godt kalde det – kommer uvægerlig i modsætningsforhold til omgivelserne på et eller andet tidspunkt. Derfor mener vi, at en bevidst politik med hensyn til tilbud til disse børn før skoletiden og uden for skoletiden er absolut nødvendig, hvis de ikke helt givet og helt sikkert skal blive tabere i samfundet.

På den baggrund vil vi godt høre, hvilke overvejelser man gør sig i de berørte ministerier – det er socialministeriet, undervisningsministeriet og for så vidt også kulturministeriet – med hensyn til at yde støtte til kommunerne i disse øjemed. Vi mener, at der er brug for omhyggeligt udarbejdede vejledninger om, hvordan man kan støtte indvandrerbørnene, og vi kommer heller ikke uden om noget med penge. Der er også brug for ekstra økonomisk bistand til de kommuner, der har særlig mange indvandrerbørn.

Margrete Auken (SF):

Egentlig burde børn kunne færdes frit, kunne lege, cykle, gemme sig, uden de voksnes indblanding. Det bedste for børn er naturligvis ikke institutioner – de kan være så gode, de være vil – det bedste for børn er frit at kunne færdes, have deres egen verden, være i fred og så finde de voksne, når der er

brug for dem. Det gælder fra 2 års alderen til og med puberteten. De bedste minder fra barndommen har langt de fleste af os netop fra den verden, hvor vi var os selv.

Når børn i dag skal passes, som de aldrig har skullet før, hænger det i høj grad sammen med, at det er alt for farligt for dem i trafikken, og trafikken er overalt. Skønt ulykkestallet er gået ned, er det stadig uhyggeligt højt. Det skaber stor angst hos børnene. Faren for død og lemlæstelse er alle steder omkring dem. Det skaber stor angst hos forældre og andre ansvarlige voksne. I begge tilfælde berettiget angst, for tilstandene er forfærdende. Målet for en børnevenlig, menneskevenlig trafikpolitik er begribeligvis levende, sunde og frie børn, intet mindre. At tale om – hvad nogle gør – et acceptabelt ulykkesniveau er udtryk for grænseløs kynisme.

Hvad kan man gøre for at nå dette mål? Vi ved, at oplysning og undervisning kun har meget begrænset virkning, når det drejer sig om børn. Det kan heller ikke være meningen, at børn skal tilpasses trafikken, det må være omvendt. Selvfølgelig kan man gøre noget. Man kan gøre meget endda.

På SFs ønskeseddel står beskyttelsen af børnene mod trafikken meget højt. Vi ønsker ordentlige og frie legemiljøer, også for større børn, ikke bare en sandkasse, en vippe, et klatrestativ og en gyngе her og dér. Vi ønsker sikre skoleveje, gennemført trafikadskillelse alle steder, hvor børn – og gamle for resten også – færdes. Vi ønsker cykelstier overalt, hvor biler og cykler er nødt til at bruge samme veje. Vi ønsker den kollektive trafik udbygget og forbedret, og endelig ønsker vi – og det er det eneste, der ikke koster penge – fartgrænserne yderligere nedsat i byerne, hvor der stadig køres alt for stærkt.

Meget af det, jeg her har nævnt, koster som sagt penge, mange penge endda. Man kan med god grund frygte, at krisen vil bremse de gode tiltag, der er i gang, i stedet for at udvide dem voldsomt. Det vil være kynisk og uansvarligt at spare her. Vi ved, at pengene, alle pengene, er givet godt ud, at hver krone er med til at skåne liv og helbred. Derfor må vi ikke på dette område foretage skøn og afvejninger, når der skal investeres.

Det lyder nok lidt patetisk, lidt urealistisk også, i betragtning af, hvordan tankegangen ellers er i det offentlige, politiske liv. Men